— Τί ἐπὶ τέλους ;

Ὁ Λουδοὰ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν μετὰ πανουργίας.

— Ἐδάγκασες τὸ δόλωμα, μεγάλε βασιλεῦ ! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, τώρα κρατῶ ἐγὼ τὸ καλάμι· εἶνε ἡ σειρά μου !

— Λοιπόν ! ἐπανέλαβεν ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ'.

— Λοιπόν, Μεγαλειότατε, πρέπει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ν' ἀφήσῃ τὰς Βερσαλλίας καὶ ν' ἀναλάβῃ αὐτοπροσώπως τὴν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ. Μήπως σᾶς εἶνε ἀδύνατον ἴσως ν' ἀφήσετε τὰς Βερσαλλίας κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ;

— Διατί ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς ἐρυθριῶν ὑπὸ τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τοῦ Λουβοά.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔχει ἴσως ἰδιαιτέρας ὑποθέσεις· ἀλλά, φεῦ ! Μεγαλειότατε, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ἐγὼ νὰ ἐρωτῶ τὸν βασιλέα· ἐπαναλαμβάνω ἁπλῶς ὅ,τι μοῦ εἶπον.

— Πῶς; ἐνῷ μόλις τώρα ἔφθασες, ἀνέκραξεν ὁ μονάρχης ἔτι μᾶλλον τεθορυβημένος, ἤκουσες παρόμοια πράγματα; Καὶ ποίους εἶδες λοιπόν ;

Ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ' δὲν ἠννόησεν ὅτι διὰ τῆς ἀπερισκέπτου ταύτης ἐρωτήσεως παρεῖχεν εἰς τὸν Λουβοὰ τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, ὡς αὐτὸς ἐνθέρμως ἐπόθει.

— Μεγαλειότατε, ἀκόμη δὲν εἶδα κανένα ἀπήντησεν ὁ Λουβοὰ ἀνυπομονῶν νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ θέματος, ὅπερ τὸν ἐνδιέφερεν. Ἀλλ' ἀπατῶμαι· εἶδα ἕνα τυχαίως καθ' ὁδόν.

— Ποῖον ;ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς ἔκπληκτος διὰ τὸ πρᾶον ὕφος μεθ' οὗ ἐλέχθησαν οἱ λόγοι οὗτοι.

— Ἕνα, ὅστις ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης περισσότερον παρὰ διὰ τὰ ἔργα τοῦ πολέμου, ἕνα ἱεράρχην, τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῶν Παρισίων, ὅστις ἐξήρχετο ἀπὸ τ' ἀνάκτορα.

Ὁ βασιλεὺς ἐποίησε κίνημα τρόμου, ὅπερ ὁ Λουβοὰ παρετήρησε χαιρεκάκως. Εἰς τὴν μονομαχίαν ἐκείνην αὐτὸς κατέφερε τὸ πρῶτον τραῦμα.

Ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ βασιλέως νὰ μείνῃ σιγηλός.

— Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοά, μοῦ ἐφάνη πολὺ ἀνήσυχος, πολὺ τεταραγμένος μάλιστα.

Ἐκ νέου ὁ βασιλεὺς ἀνεσκίρτησεν, ἐγερθεὶς δὲ ἤρχισε νὰ περιέρχηται τὸν θάλαμον μὲ τὰς χεῖρας συνηνωμένας.

— Θ' ἀναγκασθῇ νὰ ὁμιλήσῃ, ἐσκέφθη ὁ Λουβοά, ἐπιμένων ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὴν ἀμυντικήν του στάσιν.

Ὁ βασιλεὺς σταματῶν πρὸ τοῦ ὑπουργοῦ, ὅστις ἔβλεπεν αὐτὸν ἁπλήστως :

— Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων, εἶπε, δικαίως ἦτο λίαν τεταραγμένος . . . διότι αὐτὸς εἶνε ἡ αἰτία πολὺ σοβαροῦ γεγονότος.

— Ἰδοὺ ὁποῦ ὁμιλεῖ ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λουβοά. Τί συνέβη, Μεγαλειότατε; ἔσπευσε νὰ εἴπῃ μετὰ προθυμίας.

— Τίποτε, κύριε Λουβοά, τίποτε, ἀπήντησεν ὁ βασιλεύς, συνενῶν πάλιν τὰς χεῖρας καὶ ἀρχίζων αὖθις τὸν ἐντὸς τοῦ θαλάμου περίπατόν του.

Ὁ Λουβοὰ ἐγίνωσκεν ἐκ πείρας ὅτι ὁ Λουδοβῖκος ἦτο ὁ μᾶλλον ἐχέμυθος ἄνθρωπος τοῦ βασιλείου. Οὐδεμία δύναμις, οὐδεὶς δόλος ἦτο ἱκανὸς ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ χείλη του ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελε νὰ εἴπῃ.Τί θὰ συνέβαινεν ἐὰν ὁ βασιλεὺς ἤθελε λάβει τοιαύτην ἀπόφασιν καὶ δὲν τῷ ἔδιδε καμμίαν πληροφορίαν;Ἤδη,παρὰ τὴν θέλησίν του τὸ συνοικέσιον ἐγένετο καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Λουβοὰ δὲν εὕρισκεν ἀνάπαυσιν. Ὁ βασιλεὺς ἤδη ἐκύτταζε τὸ ὡρολόγιον· μήπως ἆρά γε ἐσκέπτετο νὰ ὑπάγῃ νὰ κατακλιθῇ ; Μεταξὺ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ἐπαύριον ἐμεσολάβει αἰωνιότης ὅλη ἀμφιβολίας καὶ ἀνησυχίας. Ὁ Λουβοὰ ὥρμησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς μὲ τὴν ἀκράτητον αὐτοῦ ὁρμήν.

— Μεγαλειότατε ! ἀνέκραξεν, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν βλέπει ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἦλθα πνίγομαι ἀπὸ ἐντροπὴν καὶ ἀπὸ λύπην ;

Ὁ βασιλεὺς ἐσταμάτησεν.

— Σεῖς ;... διατί ; ἐψέλλισεν.

— Διότι ἔχασα τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κυρίου μου καὶ πρέπει διὰ τοῦτο νὰ ὑποθέσω ὅτι διέπραξα μέγιστον ἁμάρτημα. Εἴπετέ μου τὸ ἁμάρτημά μου, Μεγαλειότατε !

— Λουβοά, δὲν σὲ ἐννοῶ.

— Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπουργός, ἡ Μεγαλειότης Σας, διατρέχουσα κίνδυνον θανάτου, καὶ ἐξαρτωμένη περισσότερον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα παρὰ ἀπὸ τὰ μαχαίρια τῶν χειρουργῶν, μὲ προσεκάλεσε, μοὶ ἀνεκοίνωσε τὸ μυστικόν της, μοῦ ἐνεπιστεύθη τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους. Δὲν ἐγενόμην ἄξιος τοιαύτης τιμῆς ; Δὲν εἰργάσθην νυχθημερόν ; Δὲν καθυπέβαλα τὴν ὑγείαν μου, τὴν περιουσίαν μου, τὴν ζωήν μου εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ; Αὐτὸ ἦτο τὸ καθῆκον, τὸ ὁποῖον ταπεινῶς ὤφειλον νὰ ἐκπληρώσω, ἀλλ' ὅπως δήποτε τὸ ἐξεπλήρωσα. Ἐν τούτοις, Μεγαλειότατε, μὲ ἀνταμείβετε, ἀποκρύπτοντες ἀπὸ ἐμὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀνεκοινώσατε εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῶν Παρισίων, θεράποντά σας ἐπιτηδειότερον ἴσως, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἐμοῦ ἀφωσιωμένον, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι.

— Δὲν σοῦ ἀποκρύπτω τίποτε, μάρκησιε Λουβοά, εἶπεν ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ' μετ' ἀξιοπρεπείας, μετὰ συγκινήσεως μάλιστα, διότι ἠγάπα ν' ἀκούῃ θερμὰς διαβεβαιώσεις ζήλου. Ἠναντιοῦτο εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἔπραττον. Ἡ συνείδησίς μου μοὶ ἐπέβαλλε νὰ τὸ πράξω. Σιωπῶν καὶ ἀποκρύπτων τὴν πρᾶξίν μου ἀπὸ σοῦ, ἀπεδείκνυον ἴσα ἴσα τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην μου. Ἀλλὰ σήμερον, ἐξηκολούθησεν, οὐδὲν μ' ἐμποδίζει πλέον νὰ σοῦ ὁμιλήσω. Μάλιστα, ὀφείλω νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ μάθῃ αὔριον ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη. Κύριε Λουβοά, πρό τινων ἐτῶν ἐδέησε νὰ νυμφευθῶ τὴν κυρίαν μαρκησίαν Μαιντενών. Αὔριον θὰ γίνῃ γνωστὸς ὁ γάμος αὐτός. Θὰ μεριμνήσετε ὅπως ἡ θέλησίς μου ἐκτελεσθῇ καθ' ὅλας τὰς δεούσας διατυπώσεις.

Καὶ ἂν ὁ κεραυνὸς ἔπιπτεν εἰς Βερσαλλίας καὶ διέσπειρε πέριξ τοῦ Λουβοὰ συντρίμματα στήλης καὶ δάπεδα, δὲν θὰ προὐξένῃ εἰς αὐτὸν τοιαύτην φοβερὰν ἔκπληξιν καὶ τρόμον.

— Νὰ καταστῇ γνωστὸς ὁ γάμος ! ἐψιθύρισεν ὠχρότατος ἐξ ὀργῆς καὶ κρατήσας διὰ τῶν δακτύλων τὸν τάπητα τῆς τραπέζης ἐκ φόβου μὴ πέσῃ.

Ὁ βασιλεὺς ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ μὴ ἴδῃ τὴν φοβερῶς ἠλλοιωμένην φυσιογνωμίαν τοῦ ὑπουργοῦ του.

— Μὲ ἠκούσατε ; εἶπεν.

Καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου του.

— Μεγαλειότατε, ἐψέλλισεν ὁ Λουβοά, ὁτὲ μὲν ἰόχρους, ὁτὲ δὲ πελιδνός, μὲ τὸ μέτωπον ὑγρόν, ἐξ οὗ ἐστάλαζον χονδραὶ ρανίδες ἱδρῶτος, ὡς ἀπὸ τοῦ μετώπου ἀνθρώπου ψυχορραγοῦντος, δὲν θὰ μοῦ ἐπαναλάβετε τοιαύτην διαταγήν.

Ἕπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Εἶνε ἀρχαῖος ὑπαξιωματικὸς τοῦ συντάγματός μου.

— Δὲν μοῦ φαίνεται. Μοιάζει πολὺ μὲ κακοῦργον.

— Κύριε, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης μετὰ ψυχραιμίας, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἐπαναλάβω, ὅτι αἱ ὕβρεις δὲν εἶνε δικαιολογίαι. Εἶσθε ὠργισμένος, τὸ ἐννοῶ. Θέλετε νὰ μὲ κάμετε νὰ χάσω τὴν ὑπομονήν μου. Δὲν θὰ τὸ ἐπιτύχετε.

Γνωρίζω ὅτι εἶσθε ἴσος μου κατὰ τὸ γένος καὶ τὴν ἀνατροφήν, ὅτι ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ προκαλέσετε, καὶ ἐγὼ τὸ καθῆκον νὰ σᾶς προσφέρω ἱκανοποίησιν, ἐὰν ἔτι εὑρίσκεσθε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Ἀλλ' ἤδη τὰ πράγματα ἤλλαξαν πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν, καὶ δὲν εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σᾶς ἀκολουθήσω ὅπου θέλετε νὰ μὲ ὁδηγήσετε· ὅταν δικαιολογηθῆτε θὰ μ' εὕρετε ἕτοιμον διὰ τὴν ἱκανοποίησιν. Ἐν ὅσῳ δὲ περιμένω θὰ τηρήσω τοὺς τεθέντας ὑφ' ὅλων τῶν εὐπατριδῶν κανόνας. Δὲν μονομαχοῦσι πρὸς ὀφειλέτην, ἔτι δὲ ὀλιγώτερον πρὸς ὕποπτον κλοπῆς. Ἀπώλεσα τὸ κιβωτίδιόν μου καὶ σᾶς ὑποπτεύομαι ὅτι μοῦ τὸ ἐπήρατε.

— Ἀκολουθεῖτε σύστημα, τὸ ὁποῖον ἁρμόζει λαμπρὰ εἰς τοὺς ἀνάνδρους. Ἐὰν διὰ ν' ἀρνηθῇ τις νὰ δώσῃ λόγον τῆς ὕβρεως, ἤρκει νὰ εἰπῇ : Σᾶς ὑποπτεύομαι δι' αἰσχρὰν πρᾶξιν, τότε οὐδὲν εὐκολώτερον τῆς ἀποφυγῆς μονομαχίας.

— Ἐπιμένετε εἰς τὴν παρανόησιν τοῦ

ζητήματος. Ἔχετε ἄδικον. Σᾶς προτρέπω δὲ ἀκόμη νὰ σκεφθῆτε προτοῦ μὲ ἀναγκάσετε νὰ λάβω ὁριστικὴν ἀπόφασιν. Ἂς ἐπαναλάβω ἀκόμη τὰ πράγματα. Ἐγένετο κλοπὴ εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ, τῆς ὁποίας θεωρεῖσθε ἔνοχος. Ἤμην ἐκεῖ ὅταν ἡ κλοπὴ ἀνεκαλύφθη. Ἤθελα νὰ λάβω χρήματα καὶ τὸ κιβωτίδιον ἀκριβῶς τὸ ὁποῖον ἐξηφανίσθη. Ὁ κύριος Δορζὲρ πρῶτος σᾶς κατηγόρησεν. Ὁ ταμίας καὶ ἐγὼ σᾶς ὑπερασπίσθημεν, δὲν ἐπετύχαμεν ὅμως καὶ νὰ τὸν καταπείσωμεν ; Ἤθελε νὰ σᾶς καταγγείλῃ, καὶ ἐγὼ μόνος, ἐγώ, ἀκούετε; τὸν ἔπεισα νὰ μὴ τὸ κάμῃ.

Καὶ ἐξεύρετε πῶς τὸ ἐπέτυχα ; Τῷ παρέστησα ὅτι ἤθελεν ἐγερθῇ σκάνδαλον, διότι ὁ κόσμος σᾶς ἐθεώρει πλέον οἰκεῖον ἀφοῦ ἐπὶ δύο ἔτη ἐζήσατε ἐκεῖ μέσα ὡς ἰδιαίτερος γραμματεύς. Καὶ μόνος αὐτὸς ὁ λόγος δὲν ἤρκει. Ἠναγκάσθην νὰ τῷ ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ σᾶς ἐπανεύρω διὰ νὰ κανονίσετε τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἀθορύβως. Τῷ ὑπενθύμησα ὅτι μόνος ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι σχεδόν, ἐπειδὴ αἱ πεντήκοντα χιλιάδες δὲν ἦσαν σπουδαῖον ποσὸν δι' αὐτόν, καὶ ἐπὶ τέλους κατεπείσθη καὶ μοῦ ἀφῆκε πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργείας. Ὑπεσχέθην ὅτι τὰ πάντα θὰ μεταχειρισθῶ διὰ νὰ φθάσω εἰς τὸν σκοπὸν καὶ βλέπετε ὅτι ἔφθασα· εἶσθε εἰς τὴν διάκρισίν μου.

— Ἀπατᾶσθε καθ' ὁλοκληρίαν.

— Θέλετε νὰ 'πῆτε, ὅτι δὲν θὰ ὁμολογήσετε τίποτε. Αὐτὸ θὰ τὸ 'δοῦμε. Ἀλλὰ τότε παραδέχεσθε βέβαια, ὅτι 'μπορῶ νὰ σᾶς παραδώσω εἰς τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν, ἡ ὁποία θὰ κατορθώσῃ βέβαια νὰ σᾶς κάμῃ νὰ ὁμολογήσετε.

— Παραδόσατέ με, εἶπεν ὁ Ροβέρτος.

— Τίποτε ἄλλο δὲν ἔχω νὰ κάμω, παρὰ νὰ εὕρω τὸν κύριον Δορζὲρ καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ ἑνωθῇ μαζί μου, διὰ νὰ σᾶς παραδώσωμεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Δὲν θ' ἀρνηθῇ, διότι ἀκουσίως του παρεδέχθη τὴν προτέραν συμβουλήν μου.

— Κάμετε ὅ,τι θέλετε, σᾶς εἶπα. Δὲν φοβοῦμαι νὰ ἐξηγηθῶ πρὸ τῆς δικαιοσύνης τῆς πατρίδος μου.

— Λησμονεῖτε, κύριε, ὅτι εἰς τὴν πατρίδα σας ὁ κατηγορούμενος, καὶ ἂν ἔτι ἀθωωθῇ, χάνει πλέον τὴν κοινὴν ὑπόληψιν. Ἴσως ἀθωωθῆτε ἀπὸ τὸ κακουργιοδικεῖον. Ἀπίθανον, ἀλλὰ τέλος τὸ παραδέχομαι. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς φίλους σας δὲν θὰ σᾶς δώσῃ πλέον τὸ χέρι του καὶ ἡ ἀτιμία σας θ' ἀνατανακλᾷ εἰς τὸ σπίτι ὅπου ἐζήσατε . . , ἐπὶ τοῦ κυρίου Δορζέρ. . . . ἐπὶ τῆς κόρης του.

Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ ὁμιλῆτε περὶ τῆς δεσποινίδος Δυρζέρ, ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος.

— Ὠχριᾶτε, εἶπεν ἡσύχως ὁ κύριος Βορισώφ. Εὑρῆκα τὸν σφυγμόν σας. Αἰσθάνεσθε βέβαια τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον ὑποδεικνύω. Καὶ αὐτὸν τὸν κίνδυνον ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ τὸν ἀποτρέψετε. Ἐξηγηθῆτε πρὸς ἐμὲ εἰλικρινῶς. Σᾶς ἔδωκα τὴν ὑπόσχεσίν μου ὅτι θὰ φυλάξω τὸ μυστικόν.

— Καὶ ἂν ἀρνηθῶ νὰ ἐξηγηθῶ, τότε τί θέλει συμβῇ ;

— Θὰ συμβῇ ἓν ἐκ τῶν δύο. Ἢ θὰ σᾶς παραδώσω εἰς τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν. . .

— Ὅπερ ἐπιθυμῶ.

— Ἢ θὰ σᾶς κρατήσω ἐδῶ, μέχρις οὗ μεταλλάξετε ἰδέαν. Καὶ δὲν σᾶς κρύπτω, ὅτι μᾶλλον τὸ δεύτερον θὰ ἐκλέξω.

— Ἔχω καὶ ἐγὼ ἕνα τρίτον νὰ σᾶς προτείνω. Ὁδηγήσατέ με εἰς τὸν κύριον Δορζέρ. Εἰς αὐτὸν θὰ ὁμολογήσω τὰ πάντα.

— Δὲν βαρύνεσθε ! Ὁ κύριος Δορζὲρ δὲν ἐνδιαφέρεται πλέον. Ἐλησμόνησε σχεδὸν τόσῳ μηδαμινὸν ποσόν. Τώρα πρόκειται περὶ τῆς κλοπῆς τοῦ κιβωτιδίου μου, τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρει ἐμέ.

— Σεῖς ὁ ἴδιος εἴπατε, ὅτι αἱ δύο ὑποθέσεις ἀποτελοῦν μίαν μόνον. Ἂν ἀποδείξω πῶς δὲν ἐπῆρα τὰ χρήματα, θὰ ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν ἐπῆρα καὶ τὸ κιβωτίδιον.

— Ὥστε ἐπιμένετε νὰ ὑποστηρίζετε ὅτι δὲν εἶσθε ἔνοχος; ἠρώτησεν ὁ κύριος Βορισὼφ κινῶν τὴν κεφαλήν.

— Ὥστε ἐπιμένετε νὰ μὲ κατηγορῆτε ; ἀπεκρίθη εἰρωνικῶς ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— Βλέπω, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, ὅτι σήμερον τοὐλάχιστον δὲν θὰ κατορθώσωμεν νὰ συνεννοηθῶμεν, καὶ ἐπανέρχομαι εἰς τὸ σχέδιόν μου νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ σκεφθῆτε.

— Θὰ μ'ἔχετε φυλακισμένον ἐδῶ μέσα;

— Σεῖς μὲ ἀναγκάζετε. Πῶς θέλετε νὰ σᾶς ἀποστείλω εἰς τὸν κύριον Δορζέρ ; Ποιὸς μοῦ ἐγγυᾶται ὅτι δὲν θὰ φύγετε ; Δὲν ἔχω ἄλλως τε καὶ κατάλληλον ἄμαξαν ὡς τῶν φυλακῶν.

— Ἔχετε κατασκόπους ἐνδυμένους ὡς ὑπηρέτας. Αὐτὸ ἀρκεῖ. Δὲν θὰ φωνάξω βέβαια τοὺς διαβάτας εἰς βοήθειάν μου. Ἔπειτα 'μπορεῖτε νὰ μὲ συνοδεύσετε.

— Δὲν εἶνε σωστὸν νὰ μὲ 'δοῦν μαζύ σας.

Ὁ Ροβέρτος ἔφριξεν ἐκ τῆς προσβολῆς ταύτης, ἀλλὰ καταπνίγων τὴν ὀργήν του ἐπανέλαβεν ἡσυχώτερον :

— Ἐὰν σᾶς ἔδιδα τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἡμέρας θὰ ἐπέστρεφα, μὲ ἀφίνατε νὰ ἐξέλθω ;

— Διὰ νὰ πᾶτε εἰς τὴν ὁδὸν *Σουρέζνης* ;

— Ὄχι.

— Τότε πρὸς τί αὐτὸ τὸ ταξειδί σας ;

— Τί σᾶς μέλλει ; ἀρκεῖ ὅτι ἔχετε τὸν λόγον μου πῶς θὰ ἐπιστρέψω τὸ βράδυ.

— Εἶνε πιθανόν, ὅτι ἅμα ἐξέλθετε, θὰ 'δῆτε κάποιον, πρᾶγμα. τὸ ὁποῖον 'μπορεῖ νὰ χαλάσῃ τὰ σχέδιά μου.

— Καλά. Ὑπέθετα πῶς ἔχω νὰ κάμω μὲ εὐπατρίδην. Ἠπατώμην. Εἶσθε δεσμοφύλαξ.

— Δεσμοφύλαξ φυλακῆς πολὺ καλῆς, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης μετὰ μειδιάματος ἀπελπίσαντος τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Θὰ ἦσθε χειρότερα εἰς τὴν πολιτικὴν φυλακὴν παρὰ ἐδῶ. Θὰ σᾶς στρώσουν κρεββάτι καὶ θὰ σᾶς φέρουν τὸ φαγί σας. Οἱ ἄνθρωποί μου θὰ ἦνε εἰς τὰς διαταγάς σας. Ἅμα θέλετε τίποτε σημάνατε. Ὁ μάγειρός μου εἶνε ἐξαίρετος. Ἔχει ἐδῶ βιβλία διάφορα καὶ σιγάρα ἐκλεκτά. Πιστεύω νὰ μὴ βαρεθῆτε, ἄλλως τε θὰ εἶσθε ἐλεύθερος, ἅμα μοῦ 'πῆτε ποῦ εἶνε τὸ κιβωτίδιόν μου.

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν αἰχμάλωτόν του νὰ προσθέσῃ λέξιν, ὁ κύριος Βορισώφ, ἐγγὺς ἤδη τῆς θύρας, δι'ἧς εἶχεν εἰσέλθει, ἤνοιξε καὶ ἐξηφανίσθη.

Ζ'

Ἐνῷ ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοὲλ διεφιλονείκει τὴν τιμήν του καὶ τὴν ἐλευθερίαν του πρὸς τὸν ταγματάρχην Βορισώφ, ὁ Μάξιμος Δορζὲρ κατηνάλισκεν ἄλλως πως τὸν χρόνον του.

Παρὰ τὸ σύνηθες, δὲν κατεκλίθη ἀργὰ καὶ ἠγέρθη τὸ πρωῒ πολὺ ἐνωρίς.

Ἐξερχόμενος τῆς ἑσπερίδος τοῦ θείου του μετέβη εἰς τὴν λέσχην, ὅπου ἔπαιζον *βακαρά*, ἀλλ'ἄνευ ζωηρότητος καὶ ἀπῆλθεν.

Ἡ πρὸς τὴν Ἀλίκην συνδιάλεξίς του τὸν ἀπησχόλει καὶ τὸν ἀπέτρεπε τοῦ παιγνιδίου. Ἐσκέπτετο περὶ τῆς ἐν τῷ δάσει τῆς Βουλώνης συνεντεύξεως, καὶ ἠρώτα ἑαυτὸν ἐὰν δὲν ἤθελε μετανοήσει, διότι ἀπέδωκε τὸ γράμμα τοῦ Ροβέρτου εἰς τὴν Ἀλίκην. Ἦν ἄλλως τε ἀποφασισμένος νὰ μεταβῇ καὶ αὐτὸς κατὰ τὴν ὁδὸν *Μπουλώ*, διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν ἐραστὴν καὶ τύχῃ ἐξηγήσεών τινων.

Τὸ διάβημά του ἦτο πολὺ λεπτόν, καὶ ἤξιζε νὰ προετοιμασθῇ. Εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἰκόν του διὰ νὰ σκεφθῇ καὶ ἐσκέφθη καὶ περὶ πολλῶν ἔτι πραγμάτων. Περὶ τῆς καλλονῆς τοῦ *Σκέτερ*, τῆς κομμένης χειρὸς ἐκτεθησομένης εἰς τὴν Μόργκ, περὶ τοῦ Γώγου, προστατευομένου ὑπὸ τῆς κομήσσης Γιάλτα, τῆς ὁποίας αἱ ἐκκεντρικότητες κατέθελγον τοὺς *γάχιδες*. Τοσοῦτον ἐσκέφθη, ὥστε ἐδυσκολεύθη λίαν νὰ κοιμηθῇ, καὶ πρὸς τὸ πρωῒ ἐξηγέρθη, μεθ' ὕπνον μεστὸν ὀνείρων, ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου του εἰσελθόντος ν' ἀνάψῃ τὴν ἑστίαν. Τὸ οἴκημα τοῦ Μαξίμου ἦτο πρόσγειον κατὰ τὴν ὁδὸν *Σοσατωδών*, πολυτελέστατα ἐπιπλωμένον, ὁποῦ διῆγε βίον δαπανηρότατον.

Δὲν εἶχεν ἰδίαν ἅμαξαν, ἀρκεσθεὶς εἰς ἕνα ἵππον τοῦ περιπάτου, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον διέτρεφεν ἔξω, ἐμπιστευθεὶς αὐτὸν εἰς τὸν πωλητήν, διότι δὲν ἤθελε νὰ ἔχῃ ἱπποστάσιον καὶ ἱπποκόμον, καὶ ἀρκούμενος εἰς ἕνα ὑπηρέτην δι' ὅλας τὰς ἐργασίας.

Καὶ ὅμως ὁ θεῖός του δὲν εἶχεν ἄδικον νὰ τὸν κατηγορῇ, ὅτι τρέχει εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας· ὁ νέος οὗτος ἔθετεν εἰς πρᾶξιν πάντα τρόπον γνωστὸν πρὸς κατασπάταλησιν τοῦ χρήματος, ἐκτὸς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι κολακεύουσι μόνον τὴν ματαιοδοξίαν.

Ἕπεται συνέχεια.

Αἰσωπος